

ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

76

Στὸν Ὀρφέα.

Οἱ ἄνθρωποι, ὦ Ὀρφέα, ἀκολούθησαν τὸ
ὑπερίνθρωπο τραγοῦδι σου, τὸ δέχθησαν στήν
καρδιά των καὶ ἐλησμόνησαν τὴν κακία. Τὸ
ἄνθος τοῦ Θεοῦ ἐβλάστησε στήν ψυχὴ των καὶ
κόβοντάς το, ποῦ ξάφνου εἶχε ἀνοίξη, ἀναγαλ-
λίαςαν καὶ καθὼς ὄνειρο ἐθυμόντανε, ποῦ τὸ
εἶχανε σὲ περασμένους χρόνους. Στὸ μακρινό-
τατο δρόμο μὲ ἀντοχὴ σὲ παρακολουθοῦσαν
ῥομφαίαι τὴν ὄψι, στὰ λαγκάδια, στὰ βουνά,
στὲς ἀρογιαλιές, στὲς σπηλιές, σὲ μακρινούς
δρόμους ἀπάτητες ἀβύσσους. Τὰ κινήματά
των, τὰ βήματά των συνώδευαν τὸ ρυθμὸ σου,
καὶ διάφορες λαλιές ἠκούοντο σκόρπιες ἐδῶ καὶ
ἐκεῖ, ποῦ ἐφαίνοντο δικές σου. Ἔτσι ὁλόκληρη
ἡ ἀνθρωπότης ὁμόφωνη ἐκυριεύθηκε ἀπὸ τὴν
ψυχὴ τοῦ τραγοῦδιού σου καὶ μὲ ἐκεῖνο ἁρμό-
νισε καὶ ὅλα τὰ κινήματά της. Ἐνας θόρυ-
βος παράδοξος καὶ ἀπροσδιόριστος πίσω της
τὴν ξεβέργισε σὲ μιὰ στιγμή καὶ ἐγύρισε πίσω
γὰρ νὰ κυττάξῃ : Ἦσαν τὰ δένδρα ποῦ σουού-
ριζαν, τὰ ζῶα ποῦ ἔσκουζαν δείχνοντας τὴν ἀρ-
χὴν τῶν αἰσθημάτων των καὶ τοῦ στοχασμοῦ
τοῦ ἀνθρώπου. Μία λάμψη δόξας, ὦ Ὀρφέα,
σὲ ἐστεφάνωνε, μία ἄλλη ἦταν ἐπάνω σου,
γιατὶ τὰ ἄστρα καὶ κόσμοι μακρυνοὶ ἐχώρευαν
ἐπάνω γοργὰ σὰ λυγρὲς νυφούλες. Ἀπὸ λάμψη
δόξας ἐπλέκετο ἄλλο στεφάνι στὸ κέντρον τῆς
Ἀβύσσου καὶ ἐτοιμάζετο γὰρ νὰ ξυπνήσῃ στὰ
μάτια σου ὅλα νὰ μυστήρια του καὶ νὰ σοῦ τὰ
ἐξηγήσῃ. Ἔτσι εἶναι ποῦ μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις
ἐπάλευες μὲ τὴ γιγάντια Μοῖρα ποῦ σιωπηλὴ
ἐπιθυροῖζε κρυφὰ τὴ Νίκη της. Ἡ σύζυγος ἡ
ποθητὴ σύζυγος ἐχάθηκε καὶ ἦταν δίκαιο. Ἡ
θεϊκὴ δύναμι πλέκοντας ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῶν
θεῶν ἐστράφηκε ὅλη σὲ μερικὸ σκοπὸ, καὶ
ἀποκάτω τοῦ μεγαλείου τῆς Τέχνης ἔμενε κου-
κουλουμένη ἡ μικρότης τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ
μήτε τὴν ἐξουσία ἔλαβε τὸ κεφάλι νὰ γυρίσῃ.

77

Στὸν Ὀρφέα.

Καθὼς τὰ ἄπειρα κύματα τῆς θάλασσας
μουρμουρίζοντας ξαναεπιστρέφουν σκορπισμένα
ἀπὸ τὸ βράχο ποῦ συνήντησαν, ἔτσι τὸ ἄπειρο
πλῆθος ποῦ ἀπ' ἐξω περίμενε ἐσκόρπισε σὰν
εἶδε νὰ γυρίσῃ μοναχὸς ὁ Ὀρφέας χωρὶς τὴν
γυναῖκα του. Ἡ φύσις ξανάγυρε στὴ λήθη τοῦ
ἑαυτοῦ της καθὼς καὶ οἱ ἄνθρωποι. Ὁ ψάλτης
μὲ τὴ ὄψι βαμμένη μὲ τὰ χρώματα τοῦ τόπου
ποῦ εἶχε ἀφίση, μὲ βῆμα ἀργὸ καὶ ἀστήρικτο

μοναχὸς ἐβάδιζε στὲς πρασινάδες ποῦ γιὰ χαρὰ
εἶχε σκορπίσῃ. Ἀκουμβᾷ κουρασμένος στὸ
βράχο. Ἐνα πουλάκι ποῦ μόλις ἐφαίνετο ἐγέ-
λοῦσε τὴ βουβαμάρα του, γιὰτὶ κελαῖδοῦσε ἀπά-
νω στὸ βράχο, μὲ δύναμι καὶ πλοῦτο ἀστεί-
ρευτο. Ἦθελε ἐκεῖ νὰ ξανασάνῃ ὁ Ὀρφέας
ἀλλὰ πῆρε μπροστὰ τὸν δρόμο. Ἦτανε ἄλλος
ἡ λύρα τοῦ εἶχε πέσῃ στήν εἴσοδο τοῦ Ἐρέβους,
γιατὶ στὴ στιγμή, ποῦ τὰ μάτια ἐπληγώθησαν
ἀπὸ τὸ φῶς, τὰ αὐτιά ἐπληγώθησαν ἀπὸ τοῦτα
τὰ λόγια :

«Τὸ δῶρο ἔπεσε ἀπὸ τὸ κόρφο τῶν Θεῶν
στὸ κόρφο τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, καὶ κάτω
ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τῆς Τέχνης ἔμενε στερεὰ ἡ
μηδαμινότης τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ δὲν ἀνυψώ-
θηκε ἀντάξια. Δὲν ἔλαβε οὔτε τὴ δύναμι νὰ μὴ
γυρίσῃ τὸ κεφάλι ὀπίσω. Ἐναντίον του θὰ πάῃ
τὸ γυναικεῖο μῖσος ὀργισμένο γιὰ νὰ τὸ спа-
ράξῃ, ἀλλὰ τὸ κομμένο κεφάλι ζωντανεμένο
ἀπὸ τὴ φιλόστοργη ἀφθαρτὴ πνοὴ τῶν Θεῶν
θὰ στείλῃ στὸν οὐρανό, ἀπὸ τὰ αἱματωμένα
κύματα τοῦ Ἐβρου, τὸν ὕστερο ἀμίμητο καὶ
ἀθάνατο ρυθμό.»

78

Τὸ ἀηδόνι καὶ τὸ γεράκι. *)

Ἄκουσε, γεράκι, τὸ δυστυχισμένο ἀηδόνι.
Ἡ ζωὴ μου εἶναι στὰ χέρια σου, καθὼς εἶναι
τώρα τὸ πέταγμά μου στὰ σύννεφα, ποῦ δὲν
μύρωσα ποτὲ νὰ τὰ φθάσω. Ἀλλὰ, ἄκουσέ με.
Ἀπὸ τὲς ἀπόκρυφες πηγὲς τῆς φύσεως, ἔχυνε-
το ἓνα γλυκὸ πνεῦμα, ἄγγιξε ἓνα ἄλλο, ὅμοια
γλυκὸ μὲς τὴν καρδίᾳ μου. Τώρα τοῦτο ἀνα-
γλύτανε σὲ κελάδημα, σὰν τὰ φιλόξενα φύλλα
τοῦ φυτοῦ, σὰν τὰ ἄστρα, ποῦ λαμποκοπᾶνε
ψηλά. Τὸ ὥραϊο ποῦ μὲ τριγύριζε καὶ μὲ
συγκινοῦσε, ἐγενόντανε ἁρμονία. Σὲ ἐθεω-
ροῦσα ποῦ ἐρχόσουν κατεπάνω μου. Καὶ ὁ
φόβος μου ἐνίκηθηκε ἀπὸ τὸ ταχὺ καὶ μεγαλο-
πρεπὲς φτερούγισμά σου, εἰς τὸ ὅποιον ἐθαύ-
μαζα τὸ χάρισμα τῶν θεῶν. Ἀλλὰ στὴ στιγμή,
ἀπὸ ἀτελείωτο βάθος, ἤθελαν νὰ βοῦν τρα-
γοῦδια, ἀπὸ τὸ πόνον γιὰ ἓνα τριαντάφυλλο
ποῦ τὸ ἄρπαξε ὁ ἀγέρας. Ἐγὼ τὰ ἀρχινούσα,
ἐγὼ ποῦ στὸ ἀστροπελέκι ἀγροικοῦσα νὰ χτυπᾷ
ἡ καρδιά, σκεπασμένο μὲς τὰ τρυφερὰ φύλλα
ρόκια. Ἄφησέ με νὰ ζήσω μιὰ στιγμή γιὰ νὰ

*) Ἡμέραν τινὰ ὁ Σολωμὸς συνομιλῶν μετὰ φίλου
περὶ Ἡσιόδου ἀνέφερον καὶ τὸν ἀπόλογον τῆς Ἀη-
δόνης καὶ τοῦ Ἰέρακος. Ὁ Σολωμὸς ἀνέγνωσεν ἐκ
νέου τὸ κείμενον καὶ ἐνώπιον τοῦ φίλου ἀμέσως
ἔγραψε τὸ παρατιθέμενον ποίημα.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

σκορπίσω στὸν ἥσυχο αἰθέρα καὶ στὸ αὐτὶ σου, τὸ θησανρὸ ποῦ αἰσθάνομαι. Μὴ σκώτωσης ἐκεῖνο-ποῦ μέλλει νὰ γενηθῇ». Σὲ αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ γερακιουῦ παρέλυε τὸ πεινασμένον

νύχι, καὶ τὸ ἄλλο ἀρπαχτικὸ νύχι ἄπλωνε σὰν φιλάνθρωπο καὶ ἀγαπητὸ χέρι στὸ ἀηδόνι, ποῦ τὴ στιγμὴ ἐκεῖνὴ ξεψύχησε.

Μετάφρασις ΣΠ. ΔΕ—ΒΙΑΖΗ

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

Ο ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ

Ἐδημοσιεύθη καὶ γυναικεῖος χάρις τῆς Εὐρώπης. Κράτη εἰς ἃ ψηφίζουν αἱ γυναῖκες: Ρωσσία, Φιλανδία, Σουηδία, Νορβηγία, Δανία, Γεωργία, Ὁλλανδία, Βέλγιον, Ἰταλία, Ἀγγλία, Πολωνία, Τσεχοσλοβακία, Αὐστρία, Ρουμανία, Βουλγαρία, Οὐγγαρία, Γιουγκοσλαβία. Κράτη ποῦ δὲν ἐδημιουργήθη ζήτημα παραχωρήσεως ψήφου: Τουρκία καὶ Ἀλβανία. Κράτη ποῦ ἐδημιουργήθη ζήτημα, ἀλλὰ δὲν ἐλύθη εἰσέτι. Πορτογαλία, Ἑλβετία, Ἰσπανία, Γαλλία καὶ Ἑλλάς.

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Ἐντὸς ὀλίγου ἀποκτιῶμεν καὶ γραμματόσημα τῆς ἐναερίου συγκοινωνίας. Ἡ σχεδίασις ἐγένετο ἀπὸ τὸν κ. Σβορώνον. Ἀντίγραφον Πομπηιανῆς τοιχογραφίας: παριστᾷ τὸν Ζέφυρον ἱπτάμενον καὶ κρατοῦντα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δύο χειρωμένα πνεύματα: τὸ πνεῦμα τῆς Γεωργίας καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Συγκοινωνίας. Εἶναι ἔργον λεπτοτάτης τέχνης καὶ ἐξαιρετικῆς ἐκτελέσεως. Θὰ εἶναι τὸ ὡραιότερον Ἑλληνικὸν γραμματόσημον. Τὰ δύο πνεύματα θὰ φέρουν βραχιόλια εἰς τοὺς μικροὺς τῶν πόδας.

Η ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΡΑΦΑΗΛ

Ἐπὶ τῇ τριακοναστηρίδι ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ραφαήλ, γεννηθέντος καὶ ἀποθανόντος ἐν ἡμέρᾳ Μεγάλης Παρασκευῆς χεῖρες εὐλαβεῖς ἔφερον ἄνθη εἰς τὴν γενέθλιαν οἰκίαν τοῦ μεγάλου ζωγράφου ἐν Urbia. Ἡ οἰκία αὕτη ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ Ραφαήλ τῷ 1493 ἀντὶ 240 δουκάτων. Ἐκεῖτο ἐπὶ ἀνηφορικῇ ὁδοῦ ἣτις ὀνομάζετο Contrada de Monte σήμερον δὲ φέρει τὸ ὄνομα τοῦ καλλιτέχνου. Κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα εἰς ἀρχιτέκτων τῆς πόλεως ὁ Mogio Oddi ἠγόρασε τὴν ἐνδοξὸν κατοικίαν εὐρισκομένην εἰς ἀθλίαν κατάστασιν καὶ ἐνετοίχισε πλάκα με Λατινικὴν ἀναμνηστικὴν ἐπιγραφὴν. Τῷ 1873 ἡ Ἀκαδημία τῆς Urbia ἔγινε κάτοχος τῆς οἰκίας ἀντὶ 20.000 δρ. αἵτινες προῆλθον ἐκ δημοσίου ἐράνου. Ὁ ἐπιφανὴς Γάλλος ζωγράφος Jngrès ἔλαβε τῷ 1861 σχεδιάσμα τῆς οἰκίας δημοσιευθὲν εἰς τὴν «Gazette des Beaux arts» Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἂν συνελέγοντο ὅλα τὰ ἀντικείμενα τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν ζωὴν του ἵνα ἀποτελέσουν μουσεῖον ὡς ἐγένετο διὰ τὴν οἰκίαν τοῦ Μπετόβεν εἰς Βόννην καὶ τοῦ Μόζαρτ εἰς Σαλσβούργον.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Δύο νέα πρωτότυπα θεάτρα ἰδρύθησαν ἐσχά-

τως, ἐν Νεαπόλει τὸ «Υπαίθριον κλασικὸν θέατρον» καὶ ἐν Γενεύῃ τὸ «Θέατρον τῶν Ἑθνῶν». Τὸ πρῶτον σκοπὸν ἔχει τὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ λαοῦ διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ θεάτρον εἰς τὴν ἀρχαίαν πραγματικὴν ἀποστολὴν του. Θὰ δίδῃ σειρὰν κλασικῶν ἔργων εἰς τὰς μεγαλειτέρας πόλεις τῆς Ἰταλίας ἐν υπαίθρῳ πάντοτε. Τὸ δεῦτερον ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Ῥώσσου Γεωργίου Πιόσεφ με σκοπὸν νὰ δίδῃ ἔργα συγγραφέων ὅλων τῶν ἐθνικοτήτων τῆς Γῆς. Ὁ ἰδρυτὴς ἐνεπνεύσθη ἐκ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν, με τὸν πόθον νὰ ἐπιτύχῃ τὴν διανοητικὴν ἔνωσιν τοῦ Κόσμου. Γίνονται δεκτὰ καὶ ἔργα Ἑλλήνων συγγραφέων.

ΜΟΥΣΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Δύο νέα τάλαντα ἀνεκάλυψαν αἱ Ἀγγλικάι ἐφημερίδες. Ἡ Βαρβάρα Μπῆβερ ἑπτὰ ἐτῶν, κόρη μουσικοδιδασκάλου, παίζει θαυμάσια, ἐκτελοῦσα συνθέσεις Μπαχ καὶ Γρηγκ, καὶ συνθέτει μελωδίας αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν φαινόμενον διὰ τὴν ἡλικίαν της. Ἦρχισε νὰ παίξῃ εἰς ἡλικίαν τεσσάρων ἐτῶν. Ἡ δέφωνή της εἶνε κατὰ πρωτοφανές. Ἡ ἄλλη, Ἐστελ Ντῶντλεϋ 14 ἐτῶν διηύθυνε τὴν ὀρχήστραν «Κολίξεουμ» τοῦ Λονδίνου, ἣτις καὶ ἐξετέλεσε συνθέσεις τῆς μαεστρίνας.

Ἀλλὰ δὲν ἔχει μόνον ἡ μουσικὴ τὰ παιδικὰ της φαινόμενα. Ἐχει καὶ ἡ ζωγραφικὴ. Οὕτω εἰς τὰς Βρυξέλλας ἐνεφανίσθη ὁ δωδεκαετής Ἀλλαν Ἀνδερς Ὁστερλιγ, υἱὸς καὶ ἑγγονος ζωγράφων, ὅστις ὄχι μόνον ζωγραφίζει εἰς τὴν ἐντελείαν ἀλλὰ καὶ ἀπεκαλύφθη πρώτης τάξεως κριτικὸς διὰ τὰ ἔργα τῶν ἄλλων, εἰς τοὺς ὁποίους ὑποδεικνύει τὰ σφάλματά των.

ΤΟ ΠΟΤΗΡ, ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Παρισινὸς ὄμιλος ποιητῶν ἵδρυσεν τὸ «Ἐργον τοῦ ἱεροῦ ποτηρίου». Δηλαδή δι' ὅλου τοῦ ἔτους καταθέτουν εἰς ἰδιαίτερον ταμεῖον τὸν ὀβολὸν των, εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ ἔτους τὸ συλλεγὲν ποσὸν τιθέμενον ἐντὸς χρυσταλίνου ποτηρίου, θὰ τὸ προσφέρουν εἰς τὸν πτωχότερον ποιητὴν, διοργανουμένης πρὸς τοῦτο φιλολογικῆς ἐορτῆς. Τὸ ποτήρι συμβολίζει τὴν μέθην τῆς ὡραιότητος, ἣν ψάλλουν οἱ ποιηταί. Τὸ κρύσταλλον συμβολίζει τὴν λάμψιν, τὸ φῶς. Οἱ Ἕλληνες ποιηταὶ πίνουν ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ποτήριον... τῆς πικρίας.

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

Ἐν ζωντανὸν ἐρεῖπιον, μία ἀτυχὴς ἐστεμμέ-